

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 6.1.2014
Čj. 702/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: Ing. P. T., nar. – stížnost pro porušení zákona

Příloha:

- usnesení P ČR o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu ze dne 10. 8. 2006,
- usnesení MS v Praze ze dne 16. 8. 2012 sp. zn. Nt 201/2012 o povolení obnovy řízení
- protokol o výslechu svědka F. B. ze dne 14. 3. 2013,
- usnesení P ČR o zajištění majetku podle § 79f trestního řádu za užití § 79a odst. 1 trestního řádu, resp. § 79d trestního řádu ze dne 16. 7. 2013
- usnesení VS v Praze ze dne 9. 8. 2013 sp. zn. 9 To 54/2013, 9 To 55/2013 a 9 To 56/2013

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného Ing. P. T., nar. v B. nad L. – S. B., okres P.-v., trvale bytem K., K. 555, doručovací adresa St. M., V. M. 35, Š.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 8. 2013 sp. zn. 9 To 54/2013, 9 To 55/2013 a 9 To 56/2013.

Usnesením policejního orgánu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, Expozitura Plzeň (dále jen „policejní orgán“) ze dne 10. 8. 2006 ČTS: OKFK-30/3-2005 bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání obviněných Ing. P. T., Ing. J. D., Ing. E. F., Ing. J. N., Ing. P. M. a Ing. J. K. pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 1994 (dále jen „trestní zákon“).

Tohoto trestného činu se obvinění měli dopustit v letech 1996 až 1997 účastí na vytunelování tzv. CS Fondů, k němuž došlo v březnu 1997, čímž měli způsobit škodu v celkové výši 1.236.284.000 Kč.

Konkrétně obviněnému Ing. P. T. bylo kladeno za vinu jednání spočívající v tom, že byl v 90. letech 20. století faktickým ředitelem takzvané skupiny Motoinvest, kterou v době od poloviny roku 1994 do listopadu 1996 tvořily navzájem personálně a majetkově propojené společnosti Motoinvest, a. s., C.S. Fond, a. s., investiční společnost, Plzeňská banka, a. s., C.A.S. 8. Holding, a. s., I.F.S., a. s., Agrobanka Praha, a. s., C.A.S. 9. Holding, a. s., C.A.S. 2. Holding, a. s., Homa, a. s., KreditAktiv, a. s., a Atlantic Investic Group, spol. s r. o. Společnost C.S. Fond, a. s., investiční společnost, spravovala majetek tří podílových fondů, a to C.S. Fond kapitálových výnosů – otevřený podílový fond, C.S. Fond energetiky – otevřený podílový fond a C.S. Fond pravidelných dividend – uzavřený podílový fond. Depozitářem všech uvedených podílových fondů (dále i jen „CS Fondy“) byla Plzeňská banka, a. s. Na základě komisionářské smlouvy ze dne 9. 11. 1995 zařizovala pro CS Fondy nákup a prodej cenných papírů společnost Motoinvest, a. s.

Obviněný Ing. P. T. společně s dalšími osobami (spoluobviněnými Ing. J. D., Ing. E. F., Ing. J. N., Ing. P. M. a Ing. J. K.) vymysleli, zorganizovali a nechali provést vyvedení majetku z CS Fondů v celkové hodnotě převyšující 1 miliardu korun, a to v těchto dopředu naplánovaných krocích:

- 1) V průběhu let 1995 a 1996 bylo vlastnictví investiční společnosti C.S. Fondy, a. s., převáděno mezi různými společnostmi ve skupině Motoinvest;
- 2) V období od září 1996 do 20. 2. 1997 vykoupila společnost Motoinvest, a. s., od CS Fondů všechny hodnotné cenné papíry, čímž došlo k tomu, že se na běžných účtech CS Fondů navýšila peněžní hotovost – celkem na částku 1.236.284.000 Kč;
- 3) Dne 3. 3. 1997 došlo k účelové změně vlastníka společnosti C.S. Fond, a. s., investiční společnost (nově se jím stala společnost KOS-MOS Moskva s jednatelem N. P. T.) a téhož dne došlo ke jmenování nových členů představenstva (V. V., P. H. a P. J.) a dozorčí rady, kteří však nesplňovali kvalifikační podmínky stanovené zákonem. Téhož dne depozitář CS Fondů – tedy Plzeňská banka, a. s., – provedla v rozporu se zákonem změnu podpisových vzorů na běžných účtech CS Fondů, aniž vyčkala na schválení nových statutárních zástupců ze strany Ministerstva financí ČR;
- 4) Dne 3. 3. 1997 uzavřelo nové vedení společnosti C.S. Fond, a. s., investiční společnost (konkrétně V. V.) komisionářskou smlouvu se společností Umana, s. r. o., obchodníkem s cennými papíry (doc. Ing. RNDr. J. M., DrSc.), na jejímž základě měly být do portfolia CS Fondů nakoupeny konkrétně uvedené veřejně obchodovatelné cenné papíry za částku 1.236.284.000 Kč. Obchodník s cennými papíry měl podle smlouvy právo požadovat při udělení pokynu ke koupi cenných papírů zálohu. Tato smlouva však nebyla nikdy realizována;
- 5) Dne 4. 3. 1997 uzavřelo nové vedení společnosti C.S. Fond, a. s., investiční společnost (konkrétně V. V.) 3 smlouvy o převodu cenných papírů se společností Umana, s. r. o., (konkrétně V. N.), na jejichž základě získaly CS Fondy namísto cenných papírů

specifikovaných v komisionářské smlouvě ze dne 3. 3. 1997 celkem 540 kusů veřejně neobchodovatelných akcií společnosti Drůběž Příšovice, a. s. (jejichž tržní hodnota činila nejméně 102.002.760 Kč) za částku 1.236.284.000 Kč;

- 6) Dne 5. 3. 1997 byla částka 1.236.284.000 Kč převedena na účet společnosti Umana, s. r. o., vedený v Plzeňské bance, a. s., k čemuž byla Plzeňské bance, a. s., předložena komisionářská smlouva ze dne 3. 3. 1997;
- 7) Dne 6. 3. 1997 byla částka 1.233.274.140 Kč převedena na účet společnosti Swirglen vedený v Girocredit Sparkassen Bank v Praze jako úhrada podle smlouvy o úplatném převodu cenných papírů uzavřené dne 5. 3. 1997, kterou společnost Swirglen Ltd. (konkrétně Gunnar Kuehn) prodala 540 kusů akcií společnosti Drůběž Příšovice, a. s., společnosti Umana, s. r. o.;
- 8) Dne 12. 3. 1997 byla na účet společnosti Treuunion u Banque Generale de Luxembourg připsána částka 71.942.117,36 DM. Tato částka odpovídá převodu částky 1.232.010.000 Kč na německé marky, což byla úhrada podle smlouvy o převodu cenných papírů ze dne 4. 3. 1997, kterou společnost Treuunion (konkrétně K. P. Sch.) prodala 540 kusů akcií společnosti Drůběž Příšovice, a. s., společnosti Swirglen. Z této částky bylo 9.000.000 DM dne 18. 3. 1997 převedeno na účet společnosti Marrache and Co u National Westminster Bank v Gibraltaru a 62.490.000 DM dne 24. 3. 1997 na účet společnosti Copenhagen Advisory Services Ltd. u Banco Atlantico v Gibraltaru, odkud byla rozeslána na různé účty ve Švýcarsku, Lichtenštejnsku a USA.

Trestní stíhání obviněného Ing. P. T., jakož i spoluobviněných Ing. J. D., Ing. E. F. a Ing. J. N., bylo následně zastaveno, a to usnesením státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 2. 2008 sp. zn. 2 VZV 18/2006, s tím, že jednání obviněného není trestným činem. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 2. 2008. V průběhu následného trestního řízení vedeného v souvislosti s vyvedením finančních prostředků CS Fondů proti zbývajícím spoluobviněným Ing. J. K. a Ing. P. M. však vyšly najevo nové skutečnosti, na jejichž základě byl podán návrh na povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného Ing. P. T., kterému Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 8. 2012 sp. zn. Nt 201/2012, které nabylo právní moci dne 7. 1. 2013, vyhověl. Od nabytí právní moci tohoto usnesení dne 7. 1. 2013 trestní stíhání obviněného Ing. P. T. pokračuje.

Dne 16. 7. 2013, po učiněném zjištění, že obviněný měl z posuzované trestné činnosti obdržet podíl ve výši 20 mil. DM, tzn. cca 341.740.000 Kč, vydal policejní orgán po předchozím souhlasu státního zástupce tři usnesení pod sp. zn. OKFK-376/TČ-2013-252103, kterými:

- 1) podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79d trestního řádu zajistil, jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti, nemovitosti obviněného nacházející se v k. ú. Čelákovice, Záluží u Čelákovic, Lázně Toušeň, Nehvizdy a Mstěnice v celkové odhadované hodnotě 102.771.854 Kč,
- 2) podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79a odst. 1 trestního řádu zajistil, jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti, peněžní prostředky obviněného na bankovních účtech vedených u PPF banky, a. s., a to až do souhrnné výše 238.968.146 Kč,

- 3) podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79a odst. 1 trestního řádu zajistil, jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti, peněžní prostředky obviněného na bankovním účtu vedeném u České spořitelny, a. s., a to až do souhrnné výše 238.968.146 Kč

(s tím, že na zmíněných účtech se reálně nachází finanční prostředky v řádu statisíců Kč).

Současně byla obviněnému zakázána jakákoli dispozice se zajištěnými nemovitostmi a peněžními prostředky nacházejícími se na bankovních účtech.

Všechna tato usnesení policejního orgánu napadl obviněný stížnostmi, z jejichž podnětu Vrchní soud v Praze usneseními ze dne 9. 8. 2013 sp. zn. 9 To 54/2013, sp. zn. 9 To 55/2013 a 9 To 56/2013 podle § 149 odst. 1 trestního řádu všechna napadená rozhodnutí zrušil.

Z odůvodnění zmíněných usnesení, která jsou v podstatných bodech totožná, vyplývá, že vrchní soud při svém rozhodování dospěl k těmto následujícím závěrům:

- A) Zjištěné skutečnosti nenasvědčují v potřebné míře tomu, že obviněný skutečně obdržel výnos z trestné činnosti v určitém objemu. V trestním řízení proti obviněnému Ing. P. T. lze užít a opírat se o důkazy opatřené výlučně v rámci jeho trestního stíhání, nikoli o svědecké výpovědi učiněné ve veřejném zasedání konaném o návrhu státního zástupce na povolení obnovy řízení ve věci jeho trestního stíhání a již vůbec nelze užít výpovědi učiněné v hlavním líčení konaném ve věci jiných obviněných osob (tento závěr soud zdůraznil, lze tedy předpokládat, že tomuto závěru přisoudil při svém rozhodnutí největší význam).
- B) Pro předmětné rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení je určující aktuální stav dokazování ve vyšetřování předmětné trestní věci. K tomu bylo údajně zjištěno, že žádné důkazy neposkytují alespoň relativně spolehlivý podklad pro skutkový závěr, že obviněný výtěžek ze stíhané trestné činnosti skutečně obdržel a v jakém rozsahu. Svědek J. O. K. G. odepřel podat svoji svědeckou výpověď, svědek K. P. Sch. dosud slyšen nebyl a jako jediný se k otázce výtěžku obviněného z trestné činnosti vyjádřil svědek B. ve své výpovědi ze dne 14. 3. 2013.
- C) Výpověď svědka F. B. ze dne 14. 3. 2013 se výrazně odlišuje od jeho předchozích procesně nepoužitelných výpovědí obsažených ve spise a není dostatečným důkazním podkladem pro skutkový závěr, že obviněný obdržel jako výnos z podvodné trestné činnosti finanční obnos 20 milionů marek, jak je v napadených usneseních tvrzeno.
- D) Tvrzení policejního orgánu, že obviněný obdržel ze stíhané trestné činnosti výnos v určitém objemu, se opírá výlučně o svědectví, které takovou okolnost nepotvrzuje. Navíc je výpověď svědka F. B. ze dne 14. 3. 2013 v rozporu s ustanovením § 101 odst. 3 trestního řádu málo popisná a určitá a je zřejmé, že výslech byl prováděn s toutéž vadnou právní úvahou, že předchozí citované výpovědi svědka lze v tomto řízení použít.
- E) V napadených usneseních chybí odůvodnění účelu zajišťovacího opatření.

S argumentací Vrchního soudu v Praze se nelze zcela ztotožnit.

Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 trestního řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 89 odst. 2 trestního řádu může za důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání.

Podle § 147 odst. 1 trestního řádu nadřízený orgán přezkoumá při rozhodování o stížnosti správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 149 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nadřízený orgán stížnost, zruší napadené usnesení, a je-li podle povahy věci potřeba nového rozhodnutí, buď a) rozhodne sám ve věci, nebo b) uloží orgánu, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Podle § 79a odst. 1 trestního řádu platí, že nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že peněžní prostředky na účtu u banky jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění peněžních prostředků na účtu a případně též peněžních prostředků dodatečně došlých na účet, vztahuje-li se důvod zajištění i na ně, včetně jejich příslušenství. Policejní orgán k takovému rozhodnutí potřebuje předchozí souhlas státního zástupce. Předchozího souhlasu státního zástupce není třeba v naléhavých případech, které nesou odkladu. Policejní orgán je v takovém případě povinen do 48 hodin své rozhodnutí předložit státnímu zástupci, který s ním buď vysloví souhlas, nebo je zruší.

Podle § 79d odst. 1 trestního řádu platí, že nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že nemovitost je určena ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byla užita, nebo je výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění takové nemovitosti. Policejní orgán k takovému rozhodnutí potřebuje předchozí souhlas státního zástupce. Předchozího souhlasu státního zástupce není třeba v naléhavých případech, které nesou odkladu. Policejní orgán je v takovém případě povinen do 48 hodin své rozhodnutí předložit státnímu zástupci, který s ním buď vysloví souhlas, nebo je zruší. Proti rozhodnutí o zajištění nemovitosti je přípustná stížnost.

Podle § 79f trestního řádu platí, že nelze-li dosáhnout vydání nebo odnětí věci (§ 78 a § 79) nebo nelze-li zajistit peněžní prostředky na účtu (§ 79a a § 79b), zaknihované cenné papíry (§ 79c), nemovitost (§ 79d) nebo jinou majetkovou hodnotu (§ 79e), které jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity, nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může být místo nich zajištěna náhradní hodnota, která odpovídá, byť jen zčásti, jejich hodnotě; přitom se postupuje obdobně podle příslušných ustanovení upravujících jejich vydání, odnětí nebo zajištění (§ 78 až § 79e).

Uvedenými ustanoveními se Vrchní soud v Praze v plném rozsahu neřídil.

Tento soud totiž svá rozhodnutí založil na právní úvaze, podle níž je v daném případě nutné odlišovat použitelnost výpovědi svědků podle toho, kdy byly učiněny, což značí, že je možné zohlednit toliko výpověď svědka F. B. ze dne 14. 3. 2013, která je však údajně málo popisná a určitá, navíc zatížená procesní vadou (neboť v řízení nelze užít předchozí výpovědi tohoto svědka) a potřebné skutečnosti (pro zajištění majetku) z ní nevyplývají. Rovněž nebylo podle názoru Vrchního soudu v Praze zjištěno, že by obviněný odstraňoval svůj majetek z dosahu orgánů činných v trestním řízení a měla být i provedena úvaha o přiměřenosti aplikace institutu zajištění. K tomu je třeba uvést následující.

Především je třeba mít za to, že není důvodu nezohlednit výpověď svědka F. B., učiněnou v rámci veřejného zasedání konaného stran povolení návrhu na obnovu řízení. Tato výpověď byla učiněna v trestním řízení (§ 12 odst. 10 trestního řádu), po řádném poučení a za účasti obviněného a jeho obhájce. Byť primárním účelem této výpovědi bylo zjistit, zda jsou dány podmínky pro povolení obnovy a tedy svědek nutně musel být, po rozhodnutí o povolení obnovy řízení, opětovně vyslechnut k poskytnutí podkladů pro hodnocení merita věci, není namístě dříve podanou výpověď (ve zmíněném veřejném zasedání) přehlížet.

Dále se domnívám, že výpověď svědka F. B. ze dne 14. 3. 2013 nelze odmítat s ohledem na jakousi dostatečnou nebo nedostatečnou popisnost – svědek zcela ve smyslu § 101 odst. 2, 3 trestního řádu souvisle vypověděl podle svého vše, co o věci ví a poté mu byly kladeny doplňující dotazy. Pokud státní zástupce v rámci svých doplňujících otázek zmínil i předchozí výpověď svědka (z řízení o obnově), je třeba zdůraznit, že svědek neodpověděl, tedy procesní řádnost výpovědi nemohla být nijak narušena (i kdyby předchozí výpověď byla shledána procesně nepoužitelnou).

V neposlední řadě je nutné doplnit, že pro potřeby rozhodnutí o zajištění věci není mezi výpověďmi svědka F. B. v řízení o povolení obnovy a ze dne 14. 3. 2013 natolik podstatný rozdíl. Svědek i dne 14. 3. 2013 konstatoval, že podíl obviněného z výnosu posuzovaného jednání činil 20 mil. DM, které byly spolu s dalšími podíly předány svědkovi J. O. K. G. do správy v Americe, jenž je však prodělal na rizikových obchodech. Svědek F. B. proto předal obviněnému nějaké drobné (zjevně nutno rozumět ve vztahu ke stamilionovým částkám) a zbytek vyrovnali následně obchody mezi společnostmi, jimi ovládanými, formou zápočtů. Obohacení obviněného, bez ohledu na další dispozice s ním (zejména jeho prodělání v období, kdy byly předány do správy jiné osobě, ovšem s následným nahrazením), tedy z vyjádření svědka vyplývá.

Přitom nelze ani přehlédnout závěr Městského soudu v Praze, který vyslechl i další svědky (J. O. K. G., výpověď K. P. Sch. byla přečtena), byť v řízení o povolení obnovy a na jejich podkladě konstatoval, že bylo shodně potvrzeno, že fakticky vyvedli částku 1,23 miliardy Kč pro obviněného, s nímž opakovaně ve věci jednali.

Dále je potřeba v obecném smyslu zmínit, že závěry potřebné pro aplikaci institutů ve smyslu § 79a a násl. trestního řádu nejsou konečné a nemusí být ani jednoznačné. Zejména v přípravném řízení se rozhoduje za situace, kdy zdrojem informací jsou např. údaje obsažené v trestním oznámení, ve vysvětleních podle § 158 odst. 3 písm. a), odst. 5 až 8 trestního řádu, ve sděleních informátorů apod., přičemž tuto skutečnost je třeba zpracovat, vyhodnotit a učinit rozhodnutí. Na uvedené informace proto nelze vztahovat obecné požadavky hodnověrnosti,

věrohodnosti a spolehlivosti (srov. Šámal a kol., Komentář k Trestnímu řádu I, §§ 1 až 156, 7. doplněné a přepracované vydání, C. H. Beck, Praha 2013, str. 1031 až 1032). Navíc rozhodování o zajištění podle § 79a a násl. trestního řádu má pouze mezitímní charakter, svou povahou se blíží institutu předběžného opatření, což např. znamená, že není třeba, aby spočívalo na principu jistoty bez důvodných pochybností (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 4. 2013 sp. zn. 4 Tz 7/2013).

Rovněž je potřeba k tvrzením Vrchního soudu v Praze, uvedeným v odůvodněních jeho usnesení, zmínit, že obviněný, jak nasvědčují zjištěné okolnosti, ihned po vyvedení peněz z CS Fondů tyto prostředky (spolu s dalšími osobami) přesunul do zahraničí, tedy zcela mimo dosah orgánů činných v trestním řízení, přičemž v současné době je jeho majetek nacházející se na území České republiky omezený. Zároveň je zřejmé, že předmětem posouzení je vysoce nebezpečné jednání, jehož důsledkem byla výjimečně vysoká škoda přesahující 1 miliardu Kč, což nepochybně, za naplnění dalších podmínek, poskytuje podklad právě pro nezbytné užití institutu zajištění.

Vzhledem k výše popsaným skutečnostem je namístě dovodit, že Vrchní soud v Praze při svém rozhodování o stížnostech obviněného proti usnesením o zajištění podle § 79f trestního řádu ve spojení s § 79a odst. 1 trestního řádu, resp. § 79d trestního řádu nedůvodně přehlížel některé důkazy a důkazy další hodnotil zcela mimo rámec daný § 2 odst. 6 trestního řádu, když současně nedostatečně postupoval podle § 147 trestního řádu a v důsledku všech těchto pochybení nesprávně podle § 149 odst. 1 trestního řádu napadená usnesení policejního orgánu zrušil, ač k tomu nebyl dán podklad. Z učiněných relevantních zjištění totiž dostatečně vyplývá, že se obviněný podílel na protiprávním jednání, v jehož důsledku se obohatil o určité finanční prostředky a současně již dříve vyvinul snahu vyvést neoprávněně získaný majetek do zahraničí, což s přihlédnutím ke všem okolnostem činu zjevně představuje potřebný podklad pro aplikaci institutu zajištění majetku.

S ohledem na to je třeba napadená usnesení Vrchního soudu v Praze hodnotit jako rozhodnutí, jimiž byl porušen zákon ve prospěch obviněného Ing. P. T., a proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že usneseními Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 8. 2013 sp. zn. 9 To 54/2013, 9 To 55/2013 a 9 To 56/2013 byl ve prospěch obviněného Ing. P. T. porušen zákon v § 147 odst. 1 a § 149 odst. 1 trestního řádu a v řízení mu předcházejícím i v § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [4 Tz 2/2014](#)
[4 Tz 2/2014 - II](#)